

Roberta Jonaitytė, Rugilė Šataitė (10 kl.)

Knygų klubas

(3 veiksmyų pjesė)

Veikėjai:

Mokytojas Gintas

Lapinas

Reivena

Simona

Nedas

Lina

Nedo mama

Nedo tėvas

Reivenos mama

Linos tėtis

Linos brolis Adomas

Linos brolis Jokūbas

Mokytoja Lazdauskienė

I veiksmas

1 scena

Klasėje šurmuliuoja mokiniai. Įeina mokytojas Gintas, numeta ant stalo keletą knygų ir išsitraukia iš kišenės apglamžytą lapą

MOKYTOJAS GINTAS. Na ką, gražuoliai, prisidirbot? (*Pasižiūri į lapą*) Oho... O jūs ir duodat vaizdų. (*Sarkastiškai nusijuokia*) Direktorius davė man šį lapą (*pakelia ir parodo visiems*) ir pasakė, kad turėsiu įdomių mokinių. Tačiau tokių, kaip jūs, tikrai nesitikėjau.

LAPINAS (*įsižeidęs*). Ką tame lape rašo? Ir kaip suprasti, „tokių, kaip jūs“ ?

MOKYTOJAS GINTAS. O kaip patys suprantate? Turbūt galvojate, angelėliai, šiame lape jūsų geri darbai surašyti. Teks nuliūdinti, brangieji, patekote čia visai ne dėl to, netgi priešingai.

LAPINAS. Tai čia tipo, kad keletą dienų mokykloje nebuva? Žinau, kad visi manęs pasiilgote, tai ir pasikvietėt tam, kad pažiūrėtumėt.

MOKYTOJAS GINTAS. Kad keletą dienų būtum nebuvęs, tai dar nieko. Bet kad, pilieti brangus, matau su matematika nesiseka. Dienos su diena nebesudedi ir visą mėnesį jau šitaip mokykloje nebesirodai.

Lapinas nepatenkintas nusisuka. Gintas sutinka Simonos akis

MOKYTOJAS GINTAS (*kreipiasi į Simoną*). Na, o ką tu, olimpine žvaigžde? Kodėl namų užduotys ištiesai neparuoštos? Kas svarbiau - mokslai ar kvailos užgaidos?

Simona piktai sumurma po nosim

SIMONA. Varžybos...

MOKYTOJAS GINTAS. Kokie kitų pasiteisinimai? Bagdonaitė nuolat bokso kriaušės ieško. (*Nedas piešia ant lapo, pamatęs tai Gintas tvoja rankomis per stalą*) Nedai! (*Nedas krūpteli ir atsitraukia nuo piešimo*) O Nedas... Taigi. Taigi čia didysis mūsų artistas! Jūs tik pažvelkit į jo paraštes, darbus, knygas – viskas apipiešta tankiau nei Kauno griuvėsių sienos.

LAPINAS. Na taip, svarbiausia dalyvauti, kaip sakoma.

MOKYTOJAS GINTAS. O Lina čia keista išimtis- pati pasiprašė į šį klubą.

REIVENA. Tai gal galit pagaliau pasakyti, ką čia tam „Skaitytojų klube“ darysim?

Mokytojas Gintas išdalina vaikams knygas

MOKYTOJAS GINTAS. Skaitysim.

Lapinas perverčia knygą, pakelia akis

LAPINAS. Kas čia? Dar viena „aktuali“ paaugliams knyga?

SIMONA. Jūs galvojat, mes turim laiko tokioms nesąmonėms?

REIVENA. Na jau ne. Ir išvis, kodėl mokyklos psichologas mums liepia knygas skaityti. (*Sarkastiškai nusijuokia*) Kvalifikacija tai ne ta.

Mokytojas Gintas įniršta

MOKYTOJAS GINTAS. Klausykite, mažvaikiai, mažot, kad aš čia savo noru jus prisiėmiau?! Nesusireikšminkite, visai nesat tokie ypatingi, kaip galvojat. Man trūko valandų. Aišku? Ir apskritai aš visai neįsivaizduoju, ką direktorius čia sumanė „Knygų klubo“ jam prirėikė! (*Prunkšteli*) Greičiau jau nevykėlių... O dabar imat knygas ir skaitot.

Niekas nepaima knygų

MOKYTOJAS GINTAS (*abejingai*). Jūsų reikalas, bet keturiasdešimt penkias minutes teks atsėdėti.

Lina ir Nedas pasiima knygas ir pradeda skaityti

MOKYTOJAS GINTAS. Jūs irgi. (*Kreipiasi į Lapiną, Simoną ir Reiveną*) O aš turiu svarbesnių reikalų, išėinu. Gavot užduotį – darykite.

Gintas išėina. Reivena pamato skaitančią Liną

REIVENA. Tu gal durna? Rimtai skaitysi?

LINA. Perskaičiau anotaciją. Neatrodė, kad knyga tokia jau neįdomi...

Reivena kreivai pasižiūri į Liną. Kiti nekreipia dėmesio, Nedas palinksta prie Linos

NEDAS (*šnabžda*). Aha, ir piešinukai gražūs.

Nusišypso vienas kitam ir pradeda skaityti knygą

LAPINAS. Ooo, balandėliai, tik neišvirkite puode.

SIMONA. Ką čia jau čiešini? Neužtenka tau Lukšaitės?

NEDAS. Na kokios dar Lukšaitės, mes tik draugai.

LAPINAS. Na, nežinau, nežinau... Dėl tokios ir nužudyti galima. Pažiūrėk į jos kojas. Ledinė pana.

REIVENA. Anąkart koridoriuje ar ne karšta ją pavadinai? Kaip čia taip greit sušalo?

LAPINAS. Ne tau šnekėti, Roki Balbo. Mačiau, plote Tomui po kojomis kritai.

REIVENA. Užsičiaupk!

SIMONA. Uu, kokia įtampa tarp jūsų! Nejaugi tuoj pasibučiuosite?

LINA. Gal galit tyliau? Aš skaitau. (*Visi nutyla*)

Atsidaro durys, įeina mokytojas Gintas

MOKYTOJAS GINTAS. Na ką, perskaitėt nors puslapį?

LAPINAS. Na ne, nejuokauk, drauge Gintai.

GINTAS. Ar tavęs niekas nemokė šnekėti su vyresniais? Tujinas jis, matai. Nei aš tau draugas, nei aš tau ką.

LINA. Mokytojau, o tą knygą tik šiaip perskaityt? Ar ir pristatyti reikės?

REIVENA. Užtilk, Lina!

GINTAS. Reivena, neužsimiršk. Taip, Lina, knygą reikia perskaityti per du mėnesius.

LAPINAS. Na kodėl?

GINTAS. Kiekvieną skyrių teks aptarti čia, popamokinės veiklos grupėje, kad ir kaip visi to nenorėtumėm. Rinksimės kiekvieną pirmadienį.

REIVENA. Juodasis pirmadienis...

Simona pažiūri į telefoną ir pašoka

SIMONA. Vėluoju į treniruotę! (*išbėga*)

MOKYTOJAS GINTAS. Kas čia dabar? Noriu ir lekiu... Tiek to, nebelaikysiu ilgiau, laisvi.

Visi greitai susideda daiktus ir išsiskirsto

Lapino namai. Lapinas grįžta namo. Tėvas sėdi virtuvėje

LAPINO TĖVAS. Kur valkiojės, idiote? Motin nuo pat pietų kraun malks, o tu tik dabar grįžt. Namie nieks nesutvarkyt, o tu tik su draugais trinies.

LAPINAS. Buvau knygų klube. Dargi anksti, viską spėsiu padaryti. (*Sumurma sau panosėje*) O, be to, galėjai ir pats jai padėti...

LAPINO TĖVAS. Ku čia burb panosėj? Knygų klubas mat jam. Ku ti skaityt, gerio dirbt normale išmoktum. Ir išvis toj mokykloj ni šnekėt, ni vyresnių gerbt neišmoke? Ti ką tu ti ein? Suolu trint? Aš visu dienu prakaitu liej, o tu ku? Tik futbols, drauge ir mokykl ir vis tiek iš tavs tokia nieks gers neišaug. Bus dar viens eilins pijoks.

LAPINAS. Ir nuo ko tas prakaitas liejas? Mama visą dieną dirba, o tu po barus vaikštinėji. *(Pašaipiai)*
Ir kas iš mūsų eilinis pijokas?

LAPINO TĖVAS. Jaut, ką kalb, gal savo vietu jau pamiršt?

Lapino tėvas sugriebia sūnų už apykaklės ir papurto

LAPINO TĖVAS. Kas tavi maitin? Kas tau perk rūbs? Tau tik drauge ir linksmybės, o kad namie darbų piln, ti nedaein?

LAPINAS. Dirbu ir dirbu aš kaip vergas, sutvarkyk tą, padaryk aną, sukopok ir sukrauk malkas, sutvarkyk namus ir viskas man! Viskas man! Išėjimas su draugais - vienintelis atokvėpis po tokių namų.

Lapino tėvas paleidžia Lapino apykaklę ir jį pastumia

LAPINO TĖVAS. Ai, matai, jam, žmog, namuos negerai. Ką tau či neužtenk? Vos kels darbs padare ir jau puikuoja, jau verkšlen vargšelis, nugaru skaud mat jam. Tu galvoj kit vaikam leidž dykaduoniaut kiaurs diens? Tu či da gerė gyven. Nepatink - dink iš či. Stogs virš galvos yr, kambarys naujausė suremontuots, o jis da skundžias, blet.

LAPINAS. Kokie dar remontai? Stogas kiauras jau kelerius metus, kambary tik stalas ir vargasan čiuzinys, nes mano lovą pardavei, kad savo draugus pijokus pavaišintum. Namuose niekas netvarkyta, viskas išklerę, viskas purvina, kaip kiaulidėje gyvenam, o tu visą dieną trini šonus į lovą ir nesugebi nieko padaryti. Koks iš tavęs tėvas?! Net bulvių maišas ir tas naudingesnis!

LAPINO TĖVAS. Tu *(beda pirštu į Lapiną)* nedekingasai, tu degrade, tu tinginia pantie! Jau gerio mergaičk būtų gims, a ne šita klaid.

LAPINAS. Ir aš mieliau net gimęs nebūčiau! Ypač tokiam tėvui, kaip tu... *(Kurį laiką patyli, giliai įkvėpia)* Aš tik motiną turiu. O tu... O tu man šiukšlės vietoje! Niekas daugiau, tik prasigėręs spermos donoras! Tik...

Lapino tėvas trenkia jam antausį. Vaikinas parkrenta ant grindų, šluostosi iš nosies bėgantį kraują. Lapino veidu nubėga kelios ašaros, kurias jis skuba nusibraukti

LAPINO TĖVAS *(sarkastiškai nusijuokia)*. Ku či vaidin šlangu, ką či bli aun? Vyrs tu ar ne vyrs?

Pro duris įeina Lapino motina ir puola prie sūnaus

LAPINO MOTINA. Benai, vaikeli... (*Atsisuka į tėvą*) Ką jis tau, vaikas, padarė?

LAPINO TĖVAS. Draskas jis či mat, plėša aks vyrs didysis. Va gava vienukart į liulį ir verk kep bob. Užsiauginė tokį- pat ir žiūrėkis. (*Lapino tėvas nusispjauna tiesiai prie Lapino kojų*) Ir išvalyk šitu betvarki.

Lapino tėvas išeina

LAPINO MOTINA. Sūneli, kaip tu taip... Juk žinai, kad jo provokuoti negalima, o tu vis...

Motina tiesia ranką, kad paglostytų skruostą, bet Lapinas nustumia ją

LAPINAS. Ką aš? Visada jis pirmoje vietoje, o ne sūnus, o juk ir tave muša ...

LAPINO MOTINA. Vaikeli...

LAPINAS (*atsistoja neleidamas jai pabaigti*). Ką vaikeli, tik nesakyk, kad griūdama užsigavai. Einu krauti malkų.

LAPINO MOTINA. Aš tuoj čia sutvarkysiu ir ateisiu tau padėti.

LAPINAS. Nereikia, sukrausiu vienas. (*Kurį laiką patyli*) Pailsėk.

Lapinas išeina

2 scena

Reivenos namai. Reivena sėdi savo kambaryje, skaito knygą. Pro duris įeina jos motina

REIVENOS MOTINA. Labas, ką tik grįžau iš darbo, gal turi pasiūlymų vakarienei?

Reivena nususuka taip, kad motina nematytų jos veido

REIVENA. Nežinau... Paklausk tėčio, ko jis nori.

REIVENOS MOTINA. Kas nors nutiko mokykloje? Jau tikėjaisi iš tavęs išgirsti kaip visada - „spagečių“, o tu čia taip... Kambarys paskendęs tamsoje, kas tu- pelėda, kad gali įžiūrėti raides be šviesos?

Reivenos mama uždega šviesą kambaryje. Prieina arčiau Reivenos

REIVENOS MOTINA. Reivena, atsisuk. Kas gi tau atsitiko?

*Reivenos motina švelniai paima Reivenai už smakro ir pasuka jos veidą į save. Po akimi-
didžiulė mėlynė*

REIVENOS MOTINA. O Dieve, Reivena! Vaikeli, kas tau taip padarė?

REIVENA. Spėk.

REIVENOS MOTINA. Kas aš tau, aiškiaregė, kad mintis atspėčiau? Negi tu vėl...

REIVENA. Ką vėl?

REIVENOS MOTINA. Ar... Ar vėl įsivėlei į muštynes?

Reivena tyli

REIVENOS MOTINA (*atsidūsta*). Viskas aišku... Aš tave noriu suprasti, bet vis sulaukiu skambučių, kurie tikrai nenudžiugina, Reivena, ir visi jie iš tavo mokyklos... Vis sau maštau, ką ne taip padariau tave auklėdama, kad tu taip elgiesi. Mušiesi, kaip koks nesubrendęs berniukas, juk normalūs žmonės aiškinasi žodžiais, o ne iškart mosuoja kumščiais. Bent kartą taip darydama pagalvojai apie mane ir tėtį? Ir kokių pasekmių gali turėti tokie kvaili tavo sprendimai? Juk žinai, kad mums ir taip sunku čia pritapti. Už menkiausią klaidą esame smerkiami, kiekvienas mūsų žingsnis stebimas ir apkalbinėjamas. Nori nenori, kultūriniai skirtumai išlieka, o miestelis mažas, žmonės nemėgsta atvykėlių. Jauni gal dar supratingesni, bet didžiąjai daliai vyresnių mes – imigrantai, vagiantys jų darbo vietas.

*Reivenos motina atsisėda ant lovos šalia Reivenos, pasiremia rankomis galvą. Reivena
apglėbia mamą per pečius*

REIVENA. Mama, aš atsiprašau. Aš juk viską matau ir viską suprantu, tik kad va... Vis pikta. Per kažkokius siaurapročius, kurie nemato toliau savo gimtosios skylės, turime kiekvieną savo žingsnį apsvarstyti dešimt kartų.

Kurį laiką kambaryje tylu

REIVENOS MOTINA. Ką jie tau šį kartą sakė, kad įsivėlei į muštynes? Ar tu pati siūlai kiekvienam kreivai pažiūrėjusiam į snukį?

Tyla

REIVENOS MOTINA. Kalbėk su manimi. Juk ne pakenkti tau noriu, tik suprasti. Tik tiek. Galbūt, jei man papasakotum, galėčiau padėti, tau pasidarytų lengviau.

REIVENA (*tyliai*). Kuo tu padėsi? Ateisi į mokyklą ir visus aptalžysi, kad to nepadaryčiau aš?

REIVENOS MOTINA. Yra juk kitokių konflikto sprendimo būdų.

REIVENA. Tu niekuom negali padėti! (*Veidu bėga ašaros, Reivena giliai įkvepia*) Manai, man patinka muštis? Tiesiog... Žmonės manęs nesiklauso, visiškai negirdi, ką sakau. Tik nuolat loja ir įžeidinėja kaip kokie valkatos šunys. Ne... Ne įžeidinėja, atsiprašau (*nusijuokia*), jie tai vadina juokavimu. Iš pradžių aš tvardžiausi, bandžiau draugiškai sakyti, kad mane tokie jų „juokeliai“ skaudina, bet jiems tai nė motais. Negaliu leisti, kad žmonės liptų man ant galvos, nes viskas pasidarys dar blogiau. Gintis žodžiais nemoku, tad va (*kilsteli rankas*). Belieka laukti, kol išvažiuosiu į kokią geresnę šalį, o tada... tada bus geriau.

Mama glosto Reivenos plaukus, glaudžia ją prie savęs

REIVENOS MOTINA. Reivena, jei tik galėčiau apsaugoti tave nuo visų pasaulio blogybių – nuo skausmo, nuo širdin įkrentančių žmonių žodžių, tai, žinok, taip ir padaryčiau. Deja, tokios galios neturi nė viena pasaulio mama, bet neįsivaizduoji, kaip skauda man, kaip skauda tėčiui, kai tu vis liūdna, vis pikta, o juk esi tokia graži, kai šypsaisi. (*Kurį laiką patyli*) Šiame pasaulyje daug piktų žmonių, bet turi išmokti nekreipti į juos dėmesio ir tikrai jau jų nedaužyti... (*abi nusijuokia*). Geriausia, ką gali padaryti, tai būti sėkminga – gerai mokytis, kad paskui galėtum įgyvendinti savo svajones, susirasti draugų, įdomios veiklos ir išvis gerai gyventi. Priversk juos pavydėti, parodyk, kokia gera iš tiesų esi, ir jų kvailas lojimas nutils.

REIVENA. Mama...

REIVENOS MOTINA. Ką?

REIVENA. Ačiū.

Mama pabučiuoja Reivenos viršugalvį ir išeina iš kambario. Reivena atsigula į lovą ir pasiima knygą

II veiksmas

1 scena

Kitas pirmadienis, visi susirenka mokytojo Ginto kabinetė

GINTAS. Sveiki, piliečiai, kaip sekasi įveikti skaitymo viršukalnes? Primenu, jog turėjote perskaityti pirmąjį ir antrąjį skyrius. (*Pašaipiai*) Iš jūsų daug nesitikiu... Nors gal atsiras, kas norėtų apie juos bent jau šiek tiek pakalbėti?

Klasėje tyla

MOKYTOJAS GINTAS. Savanorių nebus? Tai ką, kviesim šauktinius.

Pažiūri į mokinius, atsisuka į Lapiną

MOKYTOJAS GINTAS. Taip, ponaiti, esi šaukiamas į knygų skaitymo tarnybą, sakyk, kiek perskaitęs būsi?

LAPINAS. Pala, pala, reikia pagalvoti... Na, porą puslapių tikrai bus.

MOKYTOJAS GINTAS. Aišku... Na, iš tavęs tikėjausi daugiau, bet kad jau stropumu nepasižymi, pasidalink savo pastebėjimais bent apie tuos du puslapius.

LAPINAS. Mm... Pirmasis skyrius apie tokį vaikinuką, kuris man pasirodė labai nesavanaudiškas, sportiškas, draugiškas, toks rimtas vyras ir šiaip fainas. Jam tik su tėvais nenusisėkė... Su tėvu stengiasi nebendrauti, kadangi jau nebeatmena, kada jį blavų matė, nes anam tik duok taurelę, ir tuoj kumščiai atsilaisvina. Būtent dėl to motina net vasarą dėvi drabužius, kurie uždengtų visą kūną, aišku, veikėjui jos gaila, bet jis nežino, ką daryti... (*Kiek patylėjęs*) O antras skyrius neužkabino, ten apie berniuką, iš kurio nuolat šaipomasi mokykloje, bet būkim biedni, bet teisingi, anokia čia problema, taip tik įdomiau ir linksmiau gyventi.

MOKYTOJAS GINTAS (nusišypsojęs). Tai, kaip matau, skaitei daugiau negu porą puslapių? Šaunu.

LAPINAS (*susigėdęs*). Ai, tik nepradėkit...

REIVENA. O man antras skyrius buvo įdomesnis. Tokias geras muštynes aprašė.

SIMONA. Kai žmogui taip patinka smurtas, jis tiesiog atrodo kvailai.

REIVENA. Oi, panelė atletė. Žiūrėk, kad užkliuvus už savo ilgo liežuvio neišsisuktum kojos. Protinguolė atsirado.

MOKYTOJAS GINTAS (*kiek patylėjęs*). Lina, ką tu manai?

LINA. Na, pirmame skyriuje iškeltos problemos labai aktualios, bet ir antrame buvo ne tik muštynės, tarp kitko, tas epizodas trumpas. Tai istorija apie berniuką, kurio tėvas kitoks, nei galus, ir vaikas dėl

to patiria patyčias – nuo įžeidžiančių juokelių iki muštynių, tiesa, muštis iš pykčio ir bejėgiškumo kartais puola pats...

MOKYTOJAS GINTAS. Taip, Lina, labai gera įžvalga.

REIVENA. Na ir kas iš tų įžvalgų. O ką tas berniukas gali padaryti?

LAPINAS. Pats kaltas, kad nesugeba vienas susitvarkyti.

SIMONA. Dar ilgai čia sėdėsime? Man treniruotė.

MOKYTOJAS GINTAS. Gerai, eikit, mūsų laikas jau baigėsi, bet kitą savaitę būkite perskaitę ir pasiruošę pasakyti daugiau, negu „patiko muštynės“.

Visi eina iš klasės. Reivena stebeli, lyg ko norėdama paklausti, bet, kiek padvejojusi, irgi išeina.

Koridorius. Reivena pasiveja Lapiną.

REIVENA. Kodėl tu bėgi, lyg šiandien valgykloje būtų picos diena, o tu visai kitame mokyklos gale?

LAPINAS. Priešingai negu kai kurie, aš reikalų turiu, todėl ir skubu.

REIVENA. Kur tu jau taip skubi?

LAPINAS (*žaismingai*). Koks tavo reikalas, Bagdonaite?

REIVENA. Aš tavęs šiaip paklausti norėjau.

LAPINAS. Ko? Kur vėžiai žiemoja?

REIVENA. Ne, ne. Prisimeni, kai auklėtoja per klasės valandėlę kalbėjo apie mediacijos klubą? Aš visai norėčiau į jį užsirašyti, bet viena kažkaip nedirštu. Gal...

LAPINAS. Bene prašysi kartu užsirašyti?

REIVENA. Nu tai... bent jau padėk man į jį nueiti.

LAPINAS. Tai be problemų, Jėzau Marija.

REIVENA. Ne, tai tau nebūtina...

LAPINAS. Taigi sakiau, kad padėsiu, vadinasi, – padėsiu!

REIVENA. Gerai (*patyli*). Ačiū...

LAPINAS. Na tai einam ir iki drabužinės palydėsiu. Vis tiek jau pusę mokyklos perėjom.

2 scena

Linos namai. Lina grįžta namo. Jos broliai Adomas ir Jokūbas sėdi virtuvėje. Jokūbas žaidžia telefonu, Adomas ruošia namų darbus.

LINA (*piktokai*). Kodėl nepakūrenot pečiaus? Visuose namuose – kaip Sibire. Juk anksti po pamokų grįžtat, o sėdit ir laukiat, kol aš viską už jus padarysiu.

JOKŪBAS (*iškiša liežuvį*). O mes tai jau reikalų neturime? Žinai, kiek man namų darbų uždavė?

LINA. Tai tada ir... (*Numoja ranka*) Nesvarbu.

Lina išeina malkų ir grįžusi ima kurti pečių.

ADOMAS. Skambino tėtis.

Lina pakelia akis, kurį laiką tyli

LINA. Ką sakė? Neminėjo, kada grįš?

JOKŪBAS. Sakė, tau nebebūti tokia pikčiurna ir manęs nevarinėti.

ADOMAS (*prunkšteli*). Nesakė. Liepė jam perskambinti.

LINA. Supratau. (*Uždariusi pečiaus dureles atsistoja, suvelia Jokūbui plaukus*) Tu kad man padarytum visus namų darbus. Jau tikrai nenoriu atsiliepti į dar vieną mokytojos skambutį. Adomai, jei gali, pažiūrėk pečių, jei kas – pakviesk, aš paskambinsiu tėčiui.

Lina nueina į kitą kambarį, surenka numerį.

LINA. Alio? Sveikas, tėti. Kaip laikaisi?

LINOS TĒVAS. Gerai, gerai, kaip visada. Darbas, miegas ir vėl darbas. O kaip tu?

LINA. Aš irgi kaip visada. Nenoriu būti paprašaika, bet būtų neblogai, jei galėtum pervesti pinigų. Dabar beturim vos dešimt eurų, o tu, spėju, greitai negrįši.

LINOS TĒTIS. Na, matai, viskas ne taip paprasta. Įmonėje finansinės problemos, tad dabar tarsiu dirbu į priekį, o paskui gausiu daugiau pinigų, gal net premiją. Pasispauskite truputį, berniukai juk ne suaugę vyrai, pagyvėns ir ant makaronų, ir ant bulvių. Galų gale, jei kas, paprašysiu, kad iš kaimo atvažiuotų močiutė.

Kurį laiką Lina tyli.

LINA. ...Adomo klasė organizuoja ekskursiją. Važiuos į Klaipėdą, į delfinariumą, dar į kažkokį muziejų. Žinau, jis man nesako, nenori sukelti rūpesčių, bet tikrai labai nori važiuoti. Žinoma, turiu atsidėjusi šiek tiek pinigų, bet jie tikrai ne kelionėms.

LINOS TĖVAS. Kaip sakiau, ne viskas taip paprasta. Įmonei dabar sunku, negaliu imti ir prašyti iš jų pinigų, bus dar tų ekskursijų.

LINA. Tai pirmiausia tau galvoje įmonė ir tik paskui šeima? Ir taip negalime sau nusipirkti nė menkiausio naujo daiktelio, nenoriu, kad Adomui ar Jokūbui tektų pasijausti kitokiems negu visi vaikai. O dėl močiutės, tai jos nevarinėk. Juk pats žinai, kaip jai sunku. Kaip nors prasiversim, tik tu...

LINOS TĖVAS. Tik gauti pinigų... (*atsidūsta*). Žinau, kad kartais mane pamina po batu ir kad dažniausiai pasipelno to visai nenusipelnę žmonės, bet darau tai, ką turiu daryti. Kada nors juk ir mane pastebės, turės atsipirkti.

LINA (*tyliai*). Turės. Tik... Pasiitengom tavęs.

LINOS TĖVAS. Pasiitengsiu. O tu laikykis. Gal nebeilgai mes taip, gal kada nors rasiu darbą arčiau namų.

LINA. Gerai. Nepervark.

LINOS TĖVAS. Radai, kuo rūpintis. Aš suaugęs vyras, savimi pasirūpinsiu. O... Dabar? Aha, tuoj ateinu. Lina, mane kviečia. Paskambinsiu, kai galėsiu. Iki!

LINA. Iki.

Lina padeda telefoną. Pro duris galvą įkiša Adomas. Lina greitai nusivalo ištryškusių ašarų.

ADOMAS. Lina?

LINA. Mm?

ADOMAS. Gali padėti su matematika? Nelabai aš ten suprantu.

Lina šypteli

LINA.

Taip,

einam.

Lina ir Adomas išeina

3 scena

Nedo namai

NEDO MOTINA. Namų darbai padaryti?

NEDAS. Aš padarysiu vėliau, laiko dar yra.

NEDO MOTINA. Tai kad jau vakaras.

NEDAS. Tai mokykloj padarysiu.

Nedo motina atsisėda ant fotelio, pasiremia galvą rankomis.

NEDO MOTINA. Nedai, aš tavęs visai nebesuprantu. Dieną naktį pieši pieši tas savo keverzones, o kas su pažymiais? Kas su pažymiais, Nedai? Tu galvoji, kad lengva įstoti į mediciną?

NEDAS. Nestosiu.

NEDO MOTINA. Nedai, ką tu šneki? Ar tu pats save girdi? Kiek metų mes dirbom kartu, kad pasiektume tokių rezultatų, o dabar? O dabar tu galvoji visa tai imti ir mesti. Ir dėl ko? Dėl kvailų piešinių?!

NEDAS. Mama, aš nestosiu į mediciną – arba į Dailės akademiją, arba niekur.

NEDO MOTINA. Kokios dar akademijos? Kokie dar menai, Nedai? Juk žinai, kad menininkai nieko neuždirba, iššvaistysi ketverius metus tam, kad šluotum gatves.

NEDAS. Nešluosiu aš jokių gatvių, aš baigsiu akademiją, o tada... Tada tu pamatysi!

NEDO MOTINA (*piktokai*). Menininkas... Menininkas jis, matot, bus! Gerai, kad tu šitaip, kad nori man pridaryti gėdos prieš visą giminę su savo nesąmonėmis, tai pamatysi. Nuo šios dienos jokių kalbų apie dienpinigius, išėjimus į lauką, piešimus. Sėdėsi namie ir palenkęs galvą mokysies. Padarysiu aš iš tavęs žmogų.

Nedo motina prieina prie jo stalo ir griebia piešinius, Nedas čiumpa iš kito galo.

NEDO MOTINA. Nedai!..

NEDAS. Mama, nereikia.

NEDO MOTINA. Paleisk!

Piešiniai pasklinda po kambarį, pro duris įeina Nedo tėvas.

NEDO TĖVAS (*nusijuokia*). Tai kas čia dabar? Namus sugalvojot nuversti? Galvojau, kad čia trečias pasaulinis pas mus.

NEDO MOTINA (*sarkastiškai*). Matai, tavo sūnus sugalvojo būti menininku!

Nedo tėvas pradeda rinkti piešinius.

NEDO TĖVAS. Na, gražiai gi vaikas piešia. Geriau už kokį ten Avinčį.

NEDAS. Leonardas da Vinčis, tėti.

Nedo tėvas pakelia piešinį.

NEDO TĖVAS. Nedai, kas čia?

NEDO MOTINA. Parodyk.

NEDAS. Čia... čia man reikėjo anatomiją pasipraktikuoti.

NEDO MOTINA. Kokią dar anatomiją? Tau čia gražu?

NEDO TĖVAS. Piešti tai piešti, Nedai. Žmonės tapo peizažus, vaisius ir gražias moteris, o tu... Pats vyras būdamas, paišai vaikus. Ir dar kokius... Aukštus, lieknus, auksiniais plaukais... Tau ką, veidrodžio nepakanka?

NEDAS. Ne, ne... Tai... Tai praktika tik...

NEDO MOTINA. Tu gal py....

NEDAS. Jūs manęs visiškai nesuprantat! Dinkit, dinkit, palikit mane ramybėj!

Nedas išstumia tėvus iš kambario, užtrenkia duris, užsirakina ir pašnairioja į ant grindų gulinčią kuprinę. Girdisi, kaip beldžiasi į duris.

NEDO TĖVAS. Nedai, kodėl čia dabar psichuoji? Atrakink duris!

Nedas iš kuprinės iškrato knygas, susimeta į vidų telefono įkroviklį, piniginę ir marškinėlius, atidaro duris ir pastumia tėvus į šalį.

NEDO TĖVAS (*griežtai*). Kur tu susiruošei vėlai vakare?

Nedas nieko nesakęs puola pro duris.

NEDO TĖVAS. Nedai, grįžk, pašnekėkim kaip žmonės!

NEDO MAMA. Pašnekėk tu su juo kaip žmogus... Cha!

Nedas lauke išsitraukia telefoną ir surinkęs numerį prisideda prie ausies.

NEDAS. A, labas. Tu namie? Ar galiu pas tave pernaktuoti? Tada greit būsiu. Ir pasakyk Jokūbui, kad pabaigsim statyti mašinėlę, kurią jau pradėjome konstruoti anąkart.

III veiksmas

1 scena

Visi sėdi klasėje. Mokytojas Gintas vėluoja.

SIMONA. Kodėl jis čia vėluoja? Negi jam nesvarbus mūsų laikas? Dabar galėčiau dalyvauti treniruotėje, o ne čia sėdėti.

REIVENA (*juokaudama*). Tai eik eik.

SIMONA. Tu iš manęs tyčiojies? Bene galvoji, kad mano laikas nesvarbus? (*Po nosimi*) Aš čia vienintelė turiu kitų užsiėmimų be šito kvailo knygų klubo.

LAPINAS. Ką čia murmi po nosimi?

SIMONA (*garsiai*). Aš čia vienintelė turiu kitų užsiėmimų be šito knygų klubo.

NEDAS. Ramiau. Juk ne visas pasaulis aplink tave sukasi. Pati puikiai žinai, kad kiekvienas iš mūsų turime savų veiklų.

SIMONA. Ir manot, kad Jūsų veiklos gali lygintis su manosiomis? Aš su sportu sieju ateitį, o ką jūs? Nedai, galvoji su savo piešinėliais pateksi kažkur toliau mūsų miesto profkės? O tu, Lapinai, būsi kitas Ronaldo? (*Pašaipiai*) Aha.

LAPINAS. O kas tu būsi? Pasaulinė žvaigždė? Nusileisk ant žemės, gal net nesi tokia talentinga ir perspektyvi, kaip galvoji.

REIVENA. Ji mano, kad pinigais aptekę tėveliai ją gali bet kur prakišti. Ar pamenat tas respublikines varžybas aštuntoje klasėje? (*Pasisuka į Simoną*) Juk su Radvilaite atbėgote kartu, bet aukso medalį užkabino tau.

SIMONA (*nusijuokia*). Tu ką, pavydi? Aišku... Turite man ko pavydėti, nesistebiu. Pavyzdžiui, Lapinas gyvena asocialioje šeimoje, ar žinojote, kad jo tėvas lupa ir jį, ir jo motiną? Ir neapsimeskit, kad nepastebit, kai jis ateina į mokyklą su mėlynėmis, po to visiems teisinasi, kad jos liko po intensyvios futbolo treniruotės. Lyg kas nors tavimi tikėtų, Benai.

Lapinas bando įsiterpti, bet Simona jam neleidžia. Ji pasisuka į Reiveną.

SIMONA. O tu, Reivena? Tikriausiai baigi nagus nusigraužti, žinodama, kad niekada jokio berno nesužavėsi, niekas šioje mokykloje tavęs nemėgsta. Ar todėl esi tokia pikta? Nepasitiki savimi, nes manai, kad esi bjauri siauraakė? Todėl šoki ant kiekvieno, pasakiusio tau blogą žodį? O ir su Lapinu susimetei tik todėl, kad bijojai, jog niekas kitas tavęs nenorės? (*Nusijuokia*) Toks tokią surado.

NEDAS. Simona, nurimk...

SIMONA. Kas prakalbo... Tikriausiai liūdna, kad mano svajonė išsipildys, o tavoji – ne. Taip, girdėjau iš tėvų, kad tavo snobiška šeimynėlė negali pakęsti minties, jog nori tapti menininku. O ir iš tikrųjų šis noras kvailas. (*Pašaipiai*) Gali tapti tik Kaziuko šventės žvaigžde, tiek naudos iš tos tavo svajonės.

LINA. Nustok!

SIMONA. Kodėl turėčiau? Mano tėvai bent rūpinasi manimi, o tavo motina su meilužiu pabėgo į užsienį. Tik įsivaizduok, kaip ji turėjo nekęsti savo vaikų, jog juos paliktų su nevykėliu tėvu. „Tėtis mumis rūpinasi siųsdamas pinigus, jis nelabai moka kitaip rodyti meilę“, – ar ne taip man sakei, Lina? O ir tų pinigų nelabai daug, ar ne?

LINA. Tylėk, tylėk, tu išlepinta kvaiša! Juk aš tai pasakiau tau kaip paslaptį, pažadėjai niekam neprasitarti! Juk pažadėjai, argi ne!? Ar visai mokyklai išplepėjai?

SIMONA. O ko čia gėdijiesi? Kiekvienam savo. Jei aš išlepusi olimpinę žvaigždę, tai tu vargšė nuskurdusi Pelenė.

Kurį laiką klasėje tyla.

NEDAS. Simona, kaip tu gali taip šnekėti? Juk mes tavo draugai.

SIMONA (*juokdamasi*). Tokie ir draugai. Man būtų gėda, jei kas žinotų, jog mes bendraujame. Ir išvis jūsų klaida, jei laikote mane savo drauge.

Pro duris įeina mokytojas Gintas, Simona jo nepastebi.

SIMONA (*prunkšteli*). Jūs ne knygų klubas, o nevykėlių. O jums priešaky nuostabūs mokytojas Gintas. Ar žinote jo istoriją? Ji jokioje knygoje neaprašyta. Dar prieš kelerius metus jis buvo gretimo rajono alkoholikas, o dabar jis jau inteligentas. Graudu.

Simona pamato mokytoją Gintą, čiumpa savo kuprinę ir išbėga iš klasės. Visi tyli.

MOKYTOJAS GINTAS. Tai kas gi čia nutiko?

LAPINAS. Rodos, Simona mus visus geriau pažįsta nei mes patys save.

REIVENA. Ai, neimkite į galvą jos žodžių. Juk mes vienas kitą pažįstam, žinom, kokie esam, ir tai svarbiausia. Nors...

MOKYTOJAS GINTAS. Gal pakalbėkime apie tai, kas čia nutiko.

NEDAS. Simona nei iš šio, ne iš to supyko ir mus visus tiesiog išvadino nevykėliais.

LINA. O gal tokie ir esame? (*Liūdnai nusijuokia*) Juk ir jūs, mokytojau, per pirmąjį susitikimą mus taip pavadinot. Iš tikrųjų, kuris gi iš mūsų gali lygintis su auksinių tėvų dukrele? Tikrai jau ne aš. Simonai tikriausiai niekada neteko valgyti du kartus šildyto maisto ir galvoti, ką kaskart ruošti valgyti, kai spintelėje pakelis makaronų ir kelios bulvės, o ir kiekvieno cento ji neskaičiuoja.

MOKYTOJAS GINTAS. Atsiprašau jūsų, buvau piktas ant viso pasaulio. Bet, Lina, suprask, ne pinigai svarbiausia. Galbūt tau atrodo, kad Simona turtingesnė, todėl laimingesnė, bet ar ji turi tiek stiprybės? Kantrybės? Atjautos? Tokius mylinčius broliukus? Šitai verta daugiau nei bet koks materialus turtas, tikiuosi, tai supranti. Tai galioja kiekvienam iš jūsų. Jei turite mažiau pinigų, jei jūsų šeima nėra tobula, tai nereiškia, kad esate kuo nors prastesni.

NEDAS. Bet, mokytojau, galbūt mes ir esame nevykėlių klubas... Tik pažvelkit į mus.

MOKYTOJAS GINTAS. Žvelgiu ir dabar matau tik keturis gyvenimo mėtytus ir vėtytus paauglius, kurie vis dar auga, vis dar mokosi iš savo klaidų, geba džiaugtis paprastais dalykais ir kartais liūdi. Galbūt viskas dabar ir atrodo neteisinga ir nesąžininga, bet turite suprasti, kad tai jus tik sustiprins.

LAPINAS. Aha, ir parodykite nors vieną žmogų, kuris dar nėra sugniuždytas tokio gyvenimo.

MOKYTOJAS GINTAS (*nusijuokia*). Ar aš jums atrodau labai sugniuždytas gyvenimo?

LINA. Tai negi Simona...

MOKYTOJAS GINTAS. Taip, Simona nemelavo. Autoavarijoje praradęs sūnų, paguodą radau alkoholyje. Per tuos metus padariau daug klaidų, bet tai tik parodo, jog, kad ir kaip žemai kristum, visada yra kelias aukštyn. Ir jūs man padedat tame kelyje.

Pamažu vaikai ima šypsotis.

NEDAS (*susigėdęs*). Aš... Aš norėjau jums pamokos pradžioje pasakyti, bet kai taip išėjo... Na, tik norėjau jums pirmiesiems pasidžiaugti, jog mane priėmė į Paryžiaus aukštąją nacionalinę dailės mokyklą. Nusiunčiau savo darbus... Kažkaip taip...

LAPINAS. Ko tu murmi tokį dalyką po nosimi? Juk tokia naujiena turėtum dalintis bėgdamas per mokyklą ir rėkdamas, juk čia Paryžius, o ne koks Lietuvos užkampis, velniai griebtų!

REIVENA. Sveikinu, Nedai, tikrai.

MOKYTOJAS GINTAS (*šypsodamasis*). Na ir džiugi naujiena, bet iš tavęs mažiau ir nesitikėjau. Šaunuolis, didelės sėkmės tau. Na, o aš jūsų ilgiau nelaikysiu, nenukabinkit ir kitų nosių ir susitikime kitą pirmadienį.

Visi išeina.

2 scena

Mokykla. Klasėje sėdi Lapinas, Lina, Nedas ir mokytojas Gintas. Mokytojas Gintas pažiūri į laikrodį.

MOKYTOJAS GINTAS. Na, Simona tikriausiai dar pyksta ant mūsų, bet kur Reivena? Gal pabandykite jai parašyti?

Lapinas parašo žinutę.

MOKYTOJAS GINTAS. Na, gal dar sulauksime, o šiandien nagrinėjame šeštąjį skyrių.

NEDAS. Tas skyrius ir įkvėpė mane įgyvendinti svajones apie Paryžių, nes pasakoja apie jaunuolį, kuris labai talentingas aktorius, nori su tuo sieti visą savo gyvenimą, iš to uždirbti pinigų. Jo tėvai visai geri žmonės, bet nori, kad sūnus taptų gydytojas ar advokatas, o jis tam priešinasi ir...

Duris praveria uždususi mokytoja Lazdauskienė, mokinių praminta Pelkių nendre.

MOKYTOJA LAZDAUSKIENĖ. Mokytojau Gintai, ateikite trumpam pakalbėti.

MOKYTOJAS GINTAS (*atsisukęs į vaikus*). Minutėlę. Tuoj tęsim.

Kai mokytojai išeina į koridorių, vaikai prieina prie durų, norėdami išgirsti jų pokalbį.

MOKYTOJA LAZDAUSKIENĖ. Ar girdėjote, kas įvyko?

MOKYTOJAS GINTAS. Ar aš jums panašus į pašto balandį, kad po mokyklą lakstyčiau ir žinias rinkčiau? Sakykite, kas nutiko.

MOKYTOJA LAZDAUSKIENĖ (*piktokai*). Na ir radote laiką juokauti. Man neseniai paskambino Reivena ir pranešė, jog jūsų auklėtinė Simona patyrė traumą krisdama nuo mokyklos laiptų.

LAPINAS (*pašnibždomis*). Tai kas jai dabar? Ką, dėl kelio įbrėžimo visą mokyklą ant kojų sukėlė?

NEDAS (*pašnibždomis*). Gal nemiegojai šiandien? Kada gi dėl kažkieno kelio įbrėžimo Pelkių nendrė rūpinosi.

LINA (*tyliai*). Ša! Per jus nieko nesigirdi.

MOKYTOJAS GINTAS. Dieve... O tai kas dabar?

MOKYTOJA LAZDAUSKIENĖ. Reivena man skambino jau iš greitosios pagalbos automobilio.

MOKYTOJAS GINTAS (*susirūpinęs*). Po velniais... Tai kas jai atsitiko, negi trauma tokia rimta?

Vaikai susižvalgo.

MOKYTOJA LAZDAUSKIENĖ. Reivena tiksliai man nepasakė... Tik minėjo, kad Simona eidama užkliuvo ir nukritusi susilaužė koją.

MOKYTOJAS GINTAS. Negerai... Kad tik nebūtų stipriai susižeidusi. O jos tėvams jau pranešėte?

MOKYTOJA LAZDAUSKIENĖ. Žinoma. Tačiau atėjau čia ne tik tam, kad jums pasakyčiau.

MOKYTOJAS GINTAS. Kas dar?

MOKYTOJA LAZDAUSKIENĖ. Visas šis įvykis atsitiko mano pamokos pabaigoje, o merginos joje nedalyvavo. Jūsų pareiga prižiūrėti, kad auklėtiniai ateitų į visas pamokas. Kas gi dabar bus apkaltintas? Aš?

MOKYTOJAS GINTAS. Ne laikas ieškoti kaltų. Dabar svarbiausia yra Simonos sveikata.

MOKYTOJA LAZDAUSKIENĖ. Tai, žinoma, man rūpi Simona, bet tikrai neleisiu, kad dėl jūsų aplaidumo mane nubaustų. Be to, Simona jūsų auklėtinė, tad ir atsakomybė krinta ant jūsų pečių.

MOKYTOJAS GINTAS. Na, žinote... Esate suaugusi moteris, o elgiatės kaip mažas vaikas. Ir dar negana to jums labiau rūpi jūsų kailis, o ne susižeidusi mokinė.

Mokytojas Gintas atidaro duris, Lina ir Nedas puola į suolus, Lapinas lieka, kur stovėjęs. Už durų dar girdisi, kaip mokytoją Gintą kviečia mokytoja Lazdauskienė, bet jis uždaro duris.

LAPINAS. Mes, mokytojau, viską girdėjom. Na ir ragana ta Pelkių nendrė. Nė nežino, kaip ten Simonai, o ji bando gelbėti savo kailį!

Mokytojas Gintas paskubomis rengiasi palta, rišasi šaliką.

MOKYTOJAS GINTAS. Ne tuo dabar turėtum rūpintis. Jūs šiandien tą skyrių, kur kalbama apie emigravusį ir su šeima nebendraujantį vyrą, aptarkit be manęs arba galite eiti namo. Lina, jei gali, būk gera, užrakink klasę.

LAPINAS. Tai ir aš kartu važiuoju!

MOKYTOJAS GINTAS (*dvejodamas*). Na... Gerai. Gerai, paskubėk.

Nedas su Lina ruošiasi kažką sakyti, bet mokytojas Gintas su Lapinu išbėga. Kurį laiką klasėje tyla.

NEDAS. Nuo kada Lapinui rūpi Simona? Ypač po to, kai šitiek prikalbėjo...

LINA. Ne Simona, o Reivena.

NEDAS (*sutrikęs*). O prie ko tada Reivena?

LINA. Na tu jau visai... Jau kelias dienas mokykla užia, kad jie susimetė.

NEDAS. Kaip toks, kaip Lapinas, sugebėjo pakabinti Reiveną? Ji, ką, kartais ne visa galvą už jį aukštesnė?

LINA. Aš manau, kad tik tie vaikinai, kurie nepasitiki savimi, kreipia dėmesį į merginos ūgį. O, be to, bene ji tau patinka, kad taip susidomėjai?

NEDAS. Ne, na ką tu čia dabar. Man tiesiog įdomu. Juk žinai...

LINA (*pertraukia*). Aha, taip jau ir nepatinka. Nesvarbu, nesigilinsiu į tavo meilės kančias, geriau sakyk, ką dabar darom.

NEDAS. Na ką darysi, skubam iki autobusų stotelės ir važiuojam į ligoninę. Juk visgi gaila, kad ir pasikarščiavo...

Lina ir Nedas susirenka daiktus ir užrakinę klasę nuskuba koridoriumi.

3 scena

Simonos ligoninės palata. Simona guli lovoje, Lapinas ir mokytojas Gintas ir Lapinas stovi, Reivena prisėda ant lovos kraštelio.

SIMONA. Kodėl jūs čia?

REIVENA. Nors tai, ką pasakei, mus įskaudino, vis tiek esi mūsų draugė, todėl mes čia...

SIMONA. Tokia ir draugė. Turėtumėt manęs nekęsti... O gal ir atėjote čia pasidžiaugti man atsitikusia nelaime? Pažiūrėti, ar dar kada galėsiu bėgioti, ar mano karjerai ir svajonėms galas?

REIVENA. Ne, Simona, visai ne dėl to.

SIMONA. Puikiai žinau, dėl ko. Ir nereikia man jūsų gailesčio. Išėikit...

LAPINAS. Mes atėjom pažiūrėti, kaip tu laikais, o ne piktdžiugauti, Simona.

SIMONA (*piktai*). Išėikit po velniais! Man viską beprotiškai skauda ir dar jūs čia!

Lapinas ruošiasi kažką sakyti, bet jį nutraukia mokytojas Gintas.

MOKYTOJAS GINTAS. Eikite, leiskime Simonai pailsėti.

Reivena ir Lapinas išėina. Pasilieka mokytojas Gintas ir uždaro palatos duris. Pasiėmęs kėdę, atsisėda šalia Simonos lovos.

SIMONA. Ko jums dar čia reikia? Prašiau išėiti visų.

MOKYTOJAS GINTAS. Simona, išgirdęs apie tavo nelaimę, labai išsigandau. Žinai, iškart prisiminiau sūnų... kaip lėkiau į ligoninę pas jį vos sužinojęs, jog pateko į avariją, deja, atvykau per vėlai. (*Patyli*) Simona, (*paima jai už rankos*) būčiau neištvėręs, jeigu tau būtų atsitikę tas pats. Žinai, tu man rūpi. (*Patyli*) Ir jiems rūpi. Galbūt jiems dėl tavo žodžių buvo ir skaudu, ir pikta, bet jie tave vis tiek laiko savo drauge.

SIMONA. O neturėtų...

MOKYTOJAS GINTAS. Visi žinom, kad tau labai rūpi tavo sportinė karjera, o po tokios traumos, kad greičiau atsistotum ant kojų, labai pravėrs draugų parama..., patariu viską gerai apgalvoti. Aš manau, kad jie tik ir laukia, kol galės tau padėti.

Mokytojas Gintas atsistoja, jau ruošiasi eiti pro duris, bet atsigręžia į Simoną.

MOKYTOJAS GINTAS. Mes tavę labai lauksime kuo greičiau sugrįžtant.

SIMONA. Ar žinot, koks ilgas manę laukia gydymas? Nemanau, kad šiais metais dar susitikime, mokytojau.

Mokytojas Gintas nusišypso Simonai.

MOKYTOJAS GINTAS. Na...Kiek reikės, tiek tavę ir lauksime.

Mokytojas Gintas išėina. Netrukus po to palatos durys vėl atsidaro ir pro jas pasimato rudas pliušinis mėškinas.

SIMONA. Kas čia?

NEDAS (*pastorintu balsu*). Jūsų aplankyti atvyko ponas meškinas.

Simona pasižiūri į didžiulį meškiną laikančius Nedą ir Liną ir nusišypso.